

Нек' сега ни се нарадватъ, мене майка, нему татко:
Мъртви ние пакъ се любимъ и смъртъта за насъ е сладка!

Не въ черковний дворъ зариха на любовъта двете жъртви —
Тамо ровятъ само тия, дете истински сж мъртви —

А погребоха ни тука, на брегътъ край тазъ долина...

Той израстна кичестъ Яворъ, а до него азъ Калина; —

Той ме е прегърналъ съ клони, азъ съмъ въ него вейки свряла.

За сърцата що се любятъ и смъртъта не е раздяла... »

Дълго азъ стояхъ и слушахъ, тамъ подъ сянката унесенъ,

И това що чухъ изпяхъ го въ тази моя тъжна песень.

